

rias, cura radical per las durícias, ulls de poll, reuma y ronya; un caixal de llop y els set rengles de dents d'un tauró passats per la mola infalible pels desganats ó els que pateixen de la dent; un cap tunyina y greix de ballena fos am suc de vara de freixa pels que tenen la desgracia de rebre sempre del carpó; infinitat y variadas essencias animals vegetals y minerals en el derrer grau de concentració ó eliminació y per ultim uua boletá de sagí ¡pero quin sagí Senyors; mes que vell y ranci es inmemorial y anti-diluviá; am costa á pes d'or y el vareix pescar am una cansaladería de Rússia que'l guardavan com reliquias per tirál á l'escudella el dia que celebressin la proclamació de la República (que si fá ó no fá la tenen tan aprop com nosaltres) y perteneixén el tal sagí, segons cantan els papers y confirma el rús cansaladé, en els dos porchs que per no perdre la mena Noé portava al Arca y pares lligitims de tota la tocinería que ha invadit la Terra.

(S'acabarà)

JAIME SISA

VISIÓ

Es d'estiu, y bull el camp
amb les tasques de la sega,
Cansades, amb pesat vol,
del temps les cansons s'aixequen,
aixorden per tot arreu
les cigales renoueres,
ja se daleix el mitxjorn
de remoure l'ala ardenta
per la maror esplendent
y escalonada de messes;
y, al bat ardent del soléy,
aquella vall, fresca sempre,
encalentida per graus,
ja pren rebull de caldera.

Na Catalina tot just
darrera la gent qui sega,
sembla dins el juliol
un somris de primavera.
Ja regala la suor,
regala avall per sa testa,

amb son rou aurigemat
tot fentli de diadema.
Corona que per son front
li envegeria una reyna!

De sopte un sedós llebeig
que arreu arriça les messes
y mou els flochs dels capells,
l'encontrada refrigera.
A sa escomesa suau
Na Catalina contestà:
•Benvingut, dols ventijol,
qu'entre los plechs de ta vesta
dus salebror d'altre mar,
dus perfums d'altres riberes. •
Axó digué, presentint
la gentil espigolera...
y Jesús posat en creu,
color d'aubada que's lleva,
d'aquell terror ardorós
brostá com una rosella.
Les cinch llagues de son cos
llargament la terra reguen,
fontanes del paradís
qu'escampen abril perenne.

De Catalina, a tal punt,
lo cor de dolor s'esbrella,
y tot en terra cayent
a ses plantes se prosterna.
Ja la divina regor
arreu li inunda la vesta,
y de púrpura real
profusament l'enmantella.
¡Li du el nuvia vestit
que, temps feya, esperava ella!

O Teix! no'n vegeres may
de púrpura com aquesta
ni tú, Cartoixa eminent,
que sobre un palau t'assentes!

S'esfuma tal visió....
y per estones perdentse,
epitalami llunyá
aporta l'aura lleugera:

•Per sempre més ditxosa,
o Valldemosa bella!
Dins tu la rosa blanca
se convertí en rosella;